

Tijd

Soms denk ik: heeft de tijd ooit spijt
voor alles dat hij van ons slijt?

De jeugd die zomaar is verdwenen,
gezichten die we niet meer menen,
de dromen die we lieten gaan,
gevoel dat stil is weggedaan.

En telkens weer
verdwijnt er meer
alsof hij niets van ons bewaart,
maar enkel neemt
en nooit verklaart.

Het zonnetje

Ze noemen me het zonnetje,
maar soms, als de lucht zwaar is,
vraag ik me af: wat betekent het eigenlijk
om het zonnetje te zijn?

Is het enkel de glimlach die je ziet,
de warmte die je voelt,
of is het een stilte diep van binnen,
een weten dat zelfs de donkerste dagen
aan het licht zullen raken?

De zon schijnt niet altijd waar je hoopt,
maar dat betekent niet dat ze er niet is.

Ze is altijd ergens,
verborgen in de hoek van een gedachte,
in de blik van iemand die niets zegt,
maar alles voelt.

En wat als jij het zonnetje kunt zijn
voor degene die de warmte mist?

Voor degene die de regen ziet vallen
en denkt dat hij niet meer droog zal blijven?

Jij kunt de zon zijn.

Niet omdat de lucht helder is,
maar omdat je besluit te stralen,
zelfs als de wereld zich in grijs hult.

Want de regen, hoe koud ook,
verdwijnt wanneer de zon zich toont.

Maar soms is het jouw glimlach
die het eerste licht brengt,
en jouw woorden die het hart verwarmen.